

- Ῥοπή ἔστιν ἡμῶν ὁ βίος, ὥσπερ ὁ ζυγός.
 Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀνατρέπει βίον. 690
 Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
 Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
 Ῥᾶον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.
 Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.
 Ῥαθυμία ἔστι τοῦ βίου παντὸς φθορά. 695
 Ῥαθυμίαν γὰρ φεῦγε καὶ κακοὺς φίλους.
 Ῥαθυμίαν δ' ἅπασαν ἐκτρέπου, φίλε.
 Ῥάθυμος ἐὰν ᾖς πλούσιος, πένης ἔση.
 Ῥαθυμία γε τὰ πόλλ' ἐλαττοῦσθαι ποιεῖ.
 Ῥᾶον βίον ζῆς, ἦν γυναῖκα μὴ τρέφης. 700
 Ῥύου δὲ σαντὸν παντὸς ἐκ φαύλου τρόπου.
 Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.
 Ῥυπαρὸς ὑπάρχων χρηστὸν οὐχ ἔξεις φίλον.
 Σύμβουλος ἐσθλός, μὴ κακὸς γίνου φίλοις.
 Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς προσδέχου συμβουλίαν. 705
 Σοφία γὰρ ἐστὶ καὶ μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
 Σοφία σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.